

ՔԱՆԱՍՏԵՂԾԱԿԱՆ

ՔԱԼԷ՛, ՀՈԳԻ, ՔՈՒ ՃԱՍԲԷՆ

Թ. Ա. Մ. ԵՆ

Ըսէ՛, հոգի, իր դարձին ինչո՞ւ դուն աչք ես լրման,
Աչքէ հեռու գիտնալով քէ մոռցուէ՛ր պիտի ան.
Ըսպասումին գիտէի՞ր մութը հեռանալն ունի գին,
Լոյսէն, ցաւէն հրնուելուն զարկն ինչպէս խոր է սրտին...:

Ըսէ՛, գիտէ՞ս նայուածքիդ ինչո՞ւ հոգին կը կաթի
Այնպէ՛ս ներմալ, ու երկչոտ...: Մութին մէջէն ոչ մէկ քի՛
Սիրք կամար երբ չունի, ժգոյն ափերը սանի
Հոգին՝ փախչո՞ղ երազին, խեղճ՝ աստղերուն պէս երկնի...:

Վայրի՛՛ կակաչն է լեռան, դող որ ունի երազի...
Վայրի՛՛ հեռանալն է մութին, խորն իր աստղեր քէ ծաղկին...
Վայրի ու փա՛ղք է հոգին՝ մութ երկինքներ ուր փրկին...
Քալէ՛, հոգի, աստղերու, կակաչներու փու համբէն,

Մինչեւ բարձունքը սրտով, հեռանալ՝ սարսուռն է որուն.
Ու փաղցրութիւն մը փեղմէ՛ արեւն կամար մը ինչպէս,
Առնէ թող քեւ բեկբեկո՞ւն՝ ալիքներուն, լոյսերուն...
Ըսպասումին, մի՛ մոռնար, հեռանալն իր մութն ալ ունի...:

Քալէ՛, հոգի, աստղերու, կակաչներու փու համբէն...:

18 Փետր. 1943

ՇէՆ - ՄԱՀ

